CHƯƠNG 2342

Lão tổ Tiêu gia

Hạ Nhân nhìn những thứ trước mắt, rồi gật đầu.

Không nói gì khác, chỉ riêng bản nguyên đại đạo Thiên Âm phẩm cấp tám này đã có giá trị cực cao.

Sau khi lấy được những thứ này, quay về cường hóa những món có thể cường hóa trước, rồi đưa cho thê tử Kiều Huệ Châu nuốt chửng lĩnh ngộ, thực lực chiến đấu của nàng chắc chắn sẽ tăng lên một tầng lớn.

Có ba mươi thần khiếu, lại có thần khí cực phẩm và thần thông trợ lực, nghiền ép người cùng cấp về cơ bản sẽ không thành vấn đề.

Còn về nhân quả ân oán giữa Hạ Nhân và Từ Trường Sinh, Hạ Nhân cũng chẳng quá để tâm.

Một mặt, loại người như Từ Trường Sinh, hắn không để vào mắt.

Sau này cũng không thể tạo thành uy hiếp lớn lao gì cho hắn.

Mặt khác, tên này dù sao cũng là môn nhân của Đan Đế, đệ tử của Đan Hoàng.

Giết hắn quả thật có thể giải tỏa sự thống khoái nhất thời, nhưng tổn thất sẽ rất lớn.

Đều là những người đã sống qua vô số ức vạn năm, đối với bọn họ, được mất quan trọng hơn cảm xúc rất nhiều.

“Được...” Hạ Nhân cuối cùng cũng lên tiếng: “Nể tình ngươi tặng nhiều đồ như vậy, nhân quả giữa hai chúng ta coi như xóa bỏ!”

“Nhưng sau này tốt nhất đừng chọc vào ta nữa, bằng không, ngươi sẽ hối hận cả đời!”

“Không dám nữa!” Từ Trường Sinh hít sâu một hơi, nói: “Trước kia sư tôn luôn răn dạy ta rằng ngoài trời còn có trời, ngoài người còn có người. Đáng tiếc khi ấy ta tuổi trẻ không hiểu chuyện, nên lần này mới phạm phải sai lầm lớn!”

“Lần sau đừng nói là đắc tội với ngươi, dù là bất kỳ ai khác, ta cũng phải nhường nhịn ba phần!”

Hạ Nhân cười cười, thầm nghĩ: Xem ra, tên này không chỉ biết sợ, mà quả thật cũng đã biết sai rồi.

“Còn một chuyện...” Hạ Nhân hỏi: “Ta hỏi ngươi, chuyện giữa hai chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu người biết?”

“Không nhiều!” Từ Trường Sinh nói: “Khi đó sư tôn đã trừng phạt ta một phen, đồng thời nghiêm lệnh các đệ tử không được tiết lộ. Hiện giờ người biết chuyện này cũng chỉ có ngươi, ta, sư tôn ta cùng mấy vị sư tỷ, sư huynh mà thôi.”

“Đạo hữu Trường Sinh cứ yên tâm, chuyện này ta cũng sẽ không nói ra ngoài!”

Hạ Nhân phất phất tay, nói: “Ngươi biết vậy là được... Đi đi!”

“Vâng vâng vâng...” Sắc mặt căng thẳng của Từ Trường Sinh cuối cùng cũng giãn ra: “Đạo hữu Trường Sinh, đa tạ...”

Hắn chậm rãi lui ra khỏi tiệm nhỏ của Hạ Nhân, rồi rời đi.

Sau khi Từ Trường Sinh rời đi, Hạ Nhân bèn chỉnh lý lại những bản nguyên kia.

Bản nguyên phẩm cấp năm, sáu thì bỏ vào Tụ Bảo Bồn trước, có thể cường hóa rồi.

Bản nguyên phẩm cấp bảy và tám thì thu lại để tránh thất thoát.

Đợi sau này có năng lực rồi mới cường hóa.

Đúng rồi, còn công pháp của đạo Thiên Âm cùng thần thông 【Khúc Quảng Hàn Cực Đạo】, cũng đều bị hắn lấy ra ném vào Tụ Bảo Bồn.

Còn mười ngày nữa là tới cuộc tỷ thí tinh luyện thứ hai của đại hội.

Bởi vì năng lực tinh luyện có quan hệ trực tiếp với cường độ thần niệm, là một khâu tất yếu phải trải qua trong quá trình luyện đan, Hạ Nhân vô cùng tự tin về điều này.

Đại điện rộng lớn vuông vức trăm trượng, trên mái vòm khảm ba trăm sáu mươi lăm viên thần châu. Vì vậy, tuy đại điện rất lớn nhưng không cần dẫn ánh sáng mặt trời từ bên ngoài vào, tự có ánh sáng thần châu chiếu rọi một phương thiên địa.

Vị trí chính giữa đạo trường là một tòa liên đài vàng do đạo pháp ngưng tụ mà thành.

Liên đài rộng đến mười trượng, lơ lửng trong hư không cách mặt đất ba thước, chậm rãi xoay tròn.

Từng luồng ánh sáng đại đạo từ trên liên đài bắn ra, không ngừng quét qua hư không chung quanh.

Cách phía trước liên đài không xa còn có một chiếc ghế vàng.

Lúc này, Tiêu Tri Quân ngồi trên ghế với vẻ mặt nghiêm nghị, trước mặt hắn có bốn người.

Một vị trưởng lão cùng cảnh giới Thần Hoàng cảnh với hắn, và ba đệ tử.

“Không tệ!” Tiêu Tri Quân không buồn không vui nhìn ba đệ tử trước mặt, nói: “Tiêu Vô Tướng, hạng hai Thiên bảng; Tiêu Hiểu Nguyệt, hạng hai Địa bảng; Tiêu Vô Cực, hạng nhất Nhân bảng!”

“Ha ha ha... Đều không tệ!”

“Nhưng mà... vẫn đáng tiếc một chút. Nếu cả ba các ngươi đều là hạng nhất thì tốt biết mấy!”

“Nếu một môn phái trấn áp cả ba bảng, đó sẽ là giai thoại cỡ nào chứ?”

Nghe lời lão tổ, cả ba không ai không cúi đầu.

Ngay cả Tiêu Vô Cực đoạt được hạng nhất cũng không dám nói gì.

“Đại ca!” Trưởng lão Thần Hoàng cảnh Tiêu Tri Ngộ bên cạnh nói: “Lão tổ không cần lo lắng!”

“Thần niệm cường độ thứ này không có cách nào khác. Lấy Tiêu Vô Tướng mà nói, thần niệm của hắn vốn chỉ kém Hỏa Dạ một tia mà thôi...”

“Đến lúc tinh luyện, Vô Tướng hẳn là có thể đoạt được hạng nhất!”

“Tới vòng tỷ thí luyện đan thứ ba, Hỏa Dạ lại càng không được. Chất lượng thành đan của Vô Tướng tốt hơn Hỏa Dạ, điểm này mọi người đều biết, không cần nghi ngờ!”

“Hơn nữa, Đan Đế lão nhân gia cũng từng nhận xét qua, không có vấn đề gì!”

“Như vậy, Tiêu gia ta một môn trấn áp ba bảng tuyệt đối không thành vấn đề!”

“Thế sao?” Tiêu Tri Quân lắc đầu: “Vậy hạng hai thì sao?”

“Tiêu Hiểu Nguyệt cũng có thể đoạt được vị trí đầu Địa bảng sao?”

Tiêu Tri Ngộ nói: “Chắc là được!”

“Dựa vào đâu?” Tiêu Tri Quân hỏi: “Dựa vào đâu nàng ở cửa thứ nhất đã thua đối thủ, mà có thể đoạt được ngôi đầu?”

“Ha ha ha... Đại ca...” Tiêu Tri Ngộ nói: “Người đứng đầu Địa bảng hiện nay là một tên gọi Thái Hư. Chúng ta đã điều tra, tên này quả thật là thần đan sư phẩm cấp sáu, nhưng chỉ là một kẻ vô danh mà thôi!”

“Đan phô của hắn cũng chẳng có gì ghê gớm, mở bao nhiêu năm như vậy rồi, đan dược có thể bán ra cũng chỉ là hạ phẩm trong số thần đan phẩm cấp sáu!”

“Luyện đan và tinh luyện của hắn tuyệt đối không bằng Hiểu Nguyệt!”

“Hiểu Nguyệt dù có luyện đan vượt cấp, cũng có thể luyện ra trung phẩm thần đan.”

“Lão tổ cũng biết, không nói gì khác, chỉ riêng ba đệ tử Tiêu gia chúng ta này thôi!” Tiêu Tri Ngộ vừa cười vừa vuốt râu, nhìn về phía ba người, nói: “Tiêu Vô Tướng, Tiêu Hiểu Nguyệt, Tiêu Vô Cực... Trong ba người bọn họ, kẻ có thiên phú cao nhất trên con đường luyện đan ngược lại chính là Tiêu Hiểu Nguyệt!”

“Vì vậy, ta tin Hiểu Nguyệt nhất định có thể đoạt được ngôi đầu Địa bảng!”

“Đúng vậy lão tổ!” Tiêu Vô Tướng bên cạnh cũng chắp tay, nói: “Sở dĩ lần này Hiểu Nguyệt chỉ giành hạng hai trong đại hội, thật ra... thật ra muội ấy đã giấu tài, lúc tỷ thí thần niệm cũng chưa dốc hết toàn lực!”

“Ồ...” Tiêu Tri Quân hỏi: “Hiểu Nguyệt, quả thật là vậy sao?”

“Vâng!” Tiêu Hiểu Nguyệt nói: “Đệ tử... vẫn giữ lại một chút...”

“Vậy điểm của ngươi là bao nhiêu?” Tiêu Tri Quân hỏi.

Tiêu Hiểu Nguyệt nói: “Điểm của đệ tử là chín mươi tám phẩy chín ba...”

Tiêu Tri Quân lại hỏi: “Vậy ta hỏi ngươi, nếu để ngươi thả toàn bộ thần niệm, toàn lực đánh một kích, ngươi có thể đạt bao nhiêu điểm?”

Tiêu Hiểu Nguyệt cau mày: “Cái này... đệ tử... không nói chắc được... Nhưng đệ tử từng tự đo qua, hẳn là có thể đạt khoảng chín mươi chín phẩy ba chín...”

“Hừ...” Tiêu Tri Quân hừ lạnh một tiếng: “Chín mươi chín phẩy ba chín...”

“Vậy ngươi có biết Thái Hư đứng hạng nhất đã được bao nhiêu điểm không?”

Bởi vì thứ như trị số cường độ thần niệm cụ thể, trên bia đá xếp hạng không hề có, trên bia chỉ có thứ hạng cụ thể.

“Không biết!” Mọi người đều lắc đầu.

Tiêu Tri Quân đứng dậy khỏi ghế, nói: “Là chín mươi chín phẩy chín chín...”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều chấn kinh đến tột độ.

“Hừ...” Tiêu Tri Quân lại hừ lạnh một tiếng: “Tên này không đơn giản... Hắn đạt chín mươi chín phẩy chín chín điểm, không phải là thực lực thật sự của hắn, mà bởi vì điểm tối đa của trận pháp khảo thí này chỉ có thể hiển thị chín mươi chín phẩy chín chín...”

“Bản tọa nói vậy, các ngươi hiểu chưa?”

CHƯƠNG 2343

Vụ tập kích của Thần Hoàng

Tiêu Tri Quân giơ hai ngón tay lên, nói: “Thứ nhất, điểm thần niệm của hắn vừa khéo dừng ở chín mươi chín phẩy chín chín…”

“Thứ hai, thần niệm của hắn vượt xa chín mươi chín phẩy chín chín, chẳng qua chỉ bị giới hạn trên của trận pháp chặn lại mà thôi!”

“Các ngươi cảm thấy là trường hợp nào?”

Sắc mặt mọi người không khỏi trở nên nghiêm trọng.

Rõ ràng, khả năng thứ nhất là cực kỳ nhỏ bé.

“Thế thì không ổn rồi!” Tiêu Tri Ngộ nói: “Thần niệm đạt đến mức này, khả năng tinh luyện của hắn chắc chắn sẽ không kém!”

“Đến lúc đó, rất có thể hắn sẽ đứng đầu!”

“Nếu tinh luyện không kém, vậy thành đan cũng sẽ không tệ!”

“Thông thường, người có thần niệm mạnh mẽ thì ngộ tính cũng đều rất cao. Như vậy, ở cửa thứ tư, về lĩnh ngộ đan đạo, hắn cũng sẽ nằm trong nhóm dẫn đầu!”

Cứ như vậy… Hiểu Nguyệt nguy hiểm rồi!

“Không phải nguy hiểm, mà là không còn khả năng!” Tiêu Tri Quân nói: “Còn một chuyện các ngươi không biết!”

Tiêu Tri Quân tiếp tục: “Các ngươi biết vì sao lão nhân gia Đan Đế lại đặc biệt gọi Thái Hư đến tham gia đại tỷ thí không?”

“Theo ta biết, là vì tên Thái Hư này năm xưa vì một vài chuyện mà bị Thần Đế đích thân bắt đi, định giam giữ lại!”

“Sau đó tên khốn này lấy ra một bộ đan điển cực phẩm cấp thiên giai đưa cho Đan Đế!”

“Đan Đế yêu thích không nỡ rời tay, lúc này mới tha tội cho hắn!”

“Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến sư tôn Đan Đế của ta coi trọng Thái Hư hơn một chút!”

“Vậy các ngươi thử nghĩ xem, nếu đã có đan điển cực phẩm để tham ngộ, các ngươi cảm thấy ở cửa thứ hai, tinh luyện, và cửa thứ ba, thành đan, Tiêu Hiểu Nguyệt còn hy vọng được bao nhiêu?”

Sắc mặt Tiêu Tri Ngộ và ba thiên kiêu còn lại càng lúc càng khó coi.

Là người có thiên phú luyện đan cao nhất trong số đệ tử Tiêu gia, thiên phú của nàng vượt xa Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Tướng.

Thế nhưng hiện giờ, nàng lại vô duyên vô cớ đụng phải một kẻ biến thái.

“Haiz…” Tiêu Tri Quân thở dài thật sâu, nói: “Vốn định tạo nên một giai thoại thiên cổ về việc một nhà Tiêu gia trấn áp cả ba bảng, không ngờ lại bị tên vô danh tiểu tốt này sống sờ sờ cắt ngang!”

“Được rồi, các ngươi lui xuống đi!”

Sau khi ra khỏi đại điện, Tiêu Hiểu Nguyệt khẽ cau mày, nói với nhị tổ Tiêu Tri Ngộ bên cạnh: “Nhị tổ, ta muốn đến cửa hàng luyện đan của Thái Hư xem thử!”

“Không được đi!” Trong mắt Tiêu Tri Ngộ lóe lên vẻ lạnh lẽo: “Bắt đầu từ bây giờ, không ai trong các ngươi được phép đến cửa hàng luyện đan của Thái Hư, phải biết tránh hiềm nghi, hiểu chưa?”

“Lần đại tỷ thí Vấn Đỉnh này, Tiêu gia ta nhất định phải một nhà trấn áp cả ba bảng!”

Hạ Nhân vẫn nằm phía sau quầy của cửa hàng luyện đan.

Lúc này đã không còn khách nào nữa.

Ngược lại, Thái Chân đang tựa nghiêng bên quầy trước mặt Hạ Nhân, vừa cầm chén trà uống vừa nói: “Bây giờ ý nghĩ của ta thay đổi rồi!”

“Ta cảm thấy mấy nàng ấy đều đã sinh con cho ca ca, ta cũng muốn có một đứa!”

“Nếu là sinh đôi trai gái thì càng tốt!”

“Chàng không được thiên vị bên này bên kia đâu đấy!”

Hạ Nhân uể oải vươn tay: “Được… nhưng bây giờ thì không được… nàng phải đợi sau khi ta kết thúc đại tỷ thí Vấn Đỉnh lần này mới được!”

“Đương nhiên rồi!” Thái Chân mỉm cười: “Bây giờ phu quân thi đấu, đương nhiên phải đặt lên hàng đầu!”

Đúng lúc này, trước cửa cửa hàng luyện đan Thái Hư bỗng đi vào một kẻ mặc đạo bào màu vàng kim.

Đồng thời, thần thông Động Hư Chân Mục trong mắt hắn cũng được kích hoạt, tiện thể nhìn qua tu vi của đối phương.

Dù sao, người nửa đêm tiến vào cửa hàng cũng không nhiều. Gặp loại người này, bình thường Hạ Nhân đều phải cảnh giác đôi chút.

Nhưng vừa nhìn qua, hắn lại giật mình.

Thần Hoàng cảnh, hơn nữa còn là một kẻ ở tầng thứ năm Thần Hoàng cảnh.

Một kẻ ở Thần Hoàng cảnh đến chỗ ta làm gì?

Đan dược mà Thần Hoàng cảnh cần đều phải bắt đầu từ thất phẩm. Đan thần tốt nhất ở chỗ ta cũng chỉ là lục phẩm hạ phẩm mà thôi, cực phẩm thì cũng có, nhưng chưa trưng ra.

Nếu nói hắn đến mua đan dược cho con cháu thì càng vô lý hơn. Bởi vì Hạ Nhân nhìn thấy thần cách giữa mi tâm của vị Thần Hoàng này chính là thần cách đan đạo. Một Thần Hoàng như vậy chẳng lẽ lại không biết tự luyện chế sao?

“Tiền bối!” Hạ Nhân vội đứng dậy, cung kính chắp tay: “Cửa hàng nhỏ này e rằng không có thứ tiền bối cần!”

“Ồ?” Tiêu Tri Ngộ mỉm cười, nói: “Ngươi lại có thể nhìn thấu tu vi của ta?”

Hạ Nhân nói: “Chỉ là chút thủ đoạn nhỏ mà thôi, không đáng nhắc đến!”

“Có thể nhìn thấu liền hai đại cảnh giới, đây đã không còn là thủ đoạn nhỏ nữa!” Tiêu Tri Ngộ nói: “Ngươi chính là Thái Hư phải không?”

“Ừm!” Hạ Nhân gật đầu: “Vãn bối chính là Thái Hư!”

“Cũng là chủ nhân của cửa hàng này!”

“Rất tốt!” Tiêu Tri Ngộ gật đầu, nói: “Vô cớ nhìn trộm tu vi của tiền bối, đáng giết, đáng giết…”

Hai chữ “đáng giết” bị hắn lặp lại một lần trong miệng, hơn nữa còn nhấn rất nặng.

Đến khi tiếng “đáng giết” thứ hai vừa thốt ra, giữa mi tâm của vị Thần Hoàng kia bỗng có một luồng thần niệm màu đỏ thẫm hóa thành kiếm quang, dữ dội chém tới.

Hạ Nhân ngây người trong khoảnh khắc: Tên này nóng tính vậy sao?

Chỉ vì ta nhìn tu vi của hắn một cái thôi ư?

Không đúng, nếu là do Từ Trường Sinh mời đến thì hắn còn tặng đồ cho ta làm gì? Chẳng phải là cởi quần đánh rắm sao…

Trong đầu Hạ Nhân thoáng chốc hiện lên vô số suy nghĩ.

Sau đó, công kích thần niệm của đối phương đã tiến vào thức hải Hạ Nhân.

Nhưng vô dụng, thần niệm của Hạ Nhân từ lâu đã ký thác vào Hồng Mông Thiên Châu.

Hạ Nhân thậm chí không kịp phát ra một tiếng kêu thảm, thân thể mềm nhũn, phịch một tiếng ngã xuống đất.

“Phu quân… phu quân… phu quân…” Thái Chân run rẩy thân thể, lập tức quỳ xuống đất, đưa hai tay đỡ lấy Hạ Nhân: “Phu quân… chàng thế nào rồi?”

“Phu quân… hu hu hu…” Nàng thở hổn hển, quay đầu nhìn lão nhân kia. Trong mắt nàng lóe lên sát ý: “Ngươi đáng chết…”

“Cả nhà ngươi sẽ bị diệt môn!” Thái Chân run rẩy thân thể, lại nói thêm: “Trong vòng một ngày…”

“Ha ha ha ha…” Tiêu Tri Ngộ cười lớn: “Chỉ凭 vào ngươi?”

“Nể tình ngươi vô tri, lão phu không chấp nhặt với ngươi!”

Nói xong, Tiêu Tri Quân trực tiếp rời đi.

Trong mắt Thái Chân không có nước mắt, chỉ có hận ý vô tận. Nàng vung tay, hai thanh kiếm lập tức xuất hiện trong tay.

Khí thế trên người nàng chậm rãi dâng lên.

Nhưng đúng lúc này, tay Hạ Nhân đột nhiên vươn ra, nắm lấy cánh tay nàng: “Thái Chân… không sao… ta không sao!”

“Hả?” Thái Chân lập tức chuyển giận thành vui, vung tay thu kiếm lại, nói: “Phu quân… chàng không sao ư?”

Hạ Nhân mỉm cười, nói: “Suỵt suỵt suỵt…”

“Lão già kia hẳn đã đi xa rồi!”

“Đáng chết… rốt cuộc tên này có lai lịch thế nào?”

“Không biết!” Thái Chân lắc đầu.

Hạ Nhân nói: “Đóng cửa, nghỉ bán… mấy ngày tới đừng mở cửa, đóng chặt cửa cho ta!”

“Ngoài ra, mở toàn bộ trận pháp trong hậu viện của chúng ta!”

“Vâng!” Thái Chân vội vàng đóng cửa!

Hai người đi đến tiểu viện phía sau, mở toàn bộ trận pháp lên.

“Ong ong ong ong…” Hạ Nhân vung tay, ngưng tụ ra hai thứ.

Một là luồng khí tức thần niệm mà lão nhân kia để lại trong thức hải của hắn.

Luồng khí tức này có thể phân biệt được chủ nhân.

Thứ hai là một đoạn hình ảnh, chính là gương mặt của vị Thần Hoàng tầng năm kia.

CHƯƠNG 2344

Suy đoán và quyết tâm

“Phu quân… rốt cuộc là ai vậy?”

Trong căn nhà nhỏ ở hậu viện, giữa tầng tầng trận pháp bao bọc, Thái Chân lo lắng hỏi Hạ Nhân.

Hạ Nhân lắc đầu: “Ta cũng không biết!”

Thái Chân hỏi: “Có khi nào là người của Từ Trường Sinh hoặc Thiên Hồng Đan Hoàng không?”

“Không có khả năng!” Hạ Nhân bình tĩnh nói: “Thiên Hồng Thần Hoàng đã cho ta một viên Đại Đạo Đăng Hoàng Đan cực phẩm, sau đó Từ Trường Sinh lại bỏ ra một khoản tiền khổng lồ để san bằng nhân quả với ta!”

“Nếu hai người họ muốn giết ta thì tuyệt đối sẽ không làm như vậy!”

“Hơn nữa, nhân quả giữa ta và bọn họ đã chấm dứt, bọn họ cũng không cần thiết phải đối phó với ta!”

Đang nói, Hạ Nhân phất tay, thả Trịnh Hồng Lộc ra khỏi không gian.

Sau một ngày một đêm lắng đọng, tu vi của cô bé này cũng đã hoàn toàn ổn định!

“Công tử…” Nàng vẫn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, chắp tay với Hạ Nhân.

“Cảm giác thế nào?” Hạ Nhân cười hỏi Trịnh Hồng Lộc: “Đột phá Thần Hoàng cảnh rồi, có cảm giác gì?”

“Cảm giác là ta đặc biệt mạnh mẽ!” Trịnh Hồng Lộc phấn khích nói, “Chiến lực của ta mạnh hơn trước quá nhiều, ha ha ha… Công tử, lần sau nếu lại có Thần Hoàng nào bắt nạt người, ta sẽ vỗ chết hắn bằng một chưởng!”

Thái Chân nói: “Không cần lần sau, vừa rồi công tử nhà ngươi suýt nữa đã bị một Thần Hoàng vỗ chết rồi!”

“Hả?” Trịnh Hồng Lộc lập tức giật mình, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Ai mà to gan thế? Ta đi vỗ chết hắn!”

Hạ Nhân lắc đầu, sau đó đưa thứ vừa ngưng tụ được cho Trịnh Hồng Lộc: “Đừng làm ầm lên, đây là khí tức thần niệm của tên Thần Hoàng vừa đánh lén ta, còn có chân dung của hắn…”

“Mang theo hai thứ này ra ngoài hỏi thăm, cẩn thận dò la một phen!”

“Nhớ kỹ… cho dù biết đối phương là ai cũng không được làm ầm lên!”

“Trước tiên hãy quay lại nói tình hình cho ta, nghe ta chỉ huy!”

“Vâng!” Trịnh Hồng Lộc nghiêm túc nhìn chân dung, sau đó lấy đi một chút khí tức, nói: “Công tử... bây giờ ta sẽ ra ngoài!”

Hiện giờ Trịnh Hồng Lộc đã có tu vi Thần Hoàng cảnh, hơn nữa nàng còn dùng Ba Mươi Hai Đại Trượng Phu cùng đủ loại thần thông để che giấu diện mạo và khí tức vốn có.

Đi lại trong Thánh Đan thành, về cơ bản sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Huống hồ, trong Thánh Đan thành còn cấm tranh đấu!

“Phu quân... thần niệm của chàng thế nào rồi?” Thái Chân vẫn mang vẻ mặt lo lắng.

Hạ Nhân cười cười: “Không sao...”

Hắn không nói cho Thái Chân biết thần niệm của mình có thể ký thác vào Hồng Mông Thiên Châu.

Hơn nữa, mấy ngày nay Thái Hư thương phô vẫn luôn đóng cửa, không bán bất cứ vật phẩm nào nữa.

Mấy ngày sau, Trịnh Hồng Lộc trở về.

“Đã dò la được rồi sao?” Hạ Nhân hỏi.

“Vâng!” Trịnh Hồng Lộc gật đầu, nói: “Diện mạo đó là giả...”

Khi đi hại người, chẳng ai lại để lộ diện mạo thật của mình ra cả.

“Chỉ dựa vào khí tức thần niệm thì rất khó xác định và tìm kiếm!” Trịnh Hồng Lộc uống một ngụm trà: “Có điều... nói ra cũng thật trùng hợp, hôm nay nô tỳ tham gia một buổi giao dịch cấp Thần Hoàng!”

“Trong buổi giao dịch đó, ta nhìn thấy một người. Khí tức thần niệm của hắn giống hệt khí tức bên trên của công tử!”

Hạ Nhân cau mày: “Ai?”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Nhị trưởng lão nhà họ Tiêu, đệ tử dưới trướng Đan Đế, Tiêu Tri Ngộ!”

“Nhà họ Tiêu?” Hạ Nhân tặc lưỡi: Ta đã đắc tội với nhà họ Tiêu từ lúc nào vậy?

Nghĩ kỹ lại, hắn lập tức hiểu ra: Khá lắm... ta hiểu rồi...

Trước đó Hỏa Dạ đã nhắc nhở ta, hình như nhà họ Tiêu muốn giành danh hiệu cái gọi là “một nhà trấn giữ ba bảng”.

Thấy ta đứng đầu Địa bảng, bọn chúng liền trực tiếp ra tay ngầm sao?

Hạ Nhân thật sự không ngờ nhà họ Tiêu lại làm ra chuyện như vậy.

Bởi vì từ khi bước đi đến nay, hắn đã thấy quá nhiều chuyện mờ ám trong những cuộc tỷ thí kiểu này.

Có người sẽ đặt chướng ngại trong lúc tỷ thí, ngăn cản ngươi đạt được thành tích tốt.

Nhưng… mẹ nó, trực tiếp ra tay ngầm trước khi cuộc thi bắt đầu, phế bỏ đối thủ, kiểu làm này đúng là lần đầu tiên hắn được chứng kiến.

“Công tử…” Đồng tử Trịnh Hồng Lộc khẽ co lại: “Ta đã dò hỏi rồi, nhà họ Tiêu này không dễ đối phó!”

“Chưa nói đến việc lão tổ của bọn họ là đệ tử thân truyền của chính thần Đan Đạo Thần Đế, ngay cả nhị tổ nhà họ Tiêu cũng có tu vi Thần Hoàng cảnh!”

“Kẻ đánh lén người chính là nhị tổ nhà họ Tiêu, Tiêu Tri Ngộ. Hắn có tu vi Thần Hoàng cảnh tầng năm. Ngoài Tiêu Tri Ngộ ra, nhà họ Tiêu còn có Tiêu Tri Quân, người này đã đạt Thần Hoàng cảnh tầng mười hai, chỉ còn thiếu một cơ duyên nữa là tiến giai Thần Đế.”

“Công tử, vẫn là ta quá vô dụng…” Nói đến đây, nước mắt Trịnh Hồng Lộc suýt nữa rơi xuống, vẻ mặt như sắp khóc.

Hạ Nhân vội vàng xua tay: “Được rồi, đừng khóc. Ngươi vừa mới tiến vào Thần Hoàng cảnh, đánh không lại bọn họ cũng là chuyện dễ hiểu!”

Sau khi an ủi Trịnh Hồng Lộc, Hạ Nhân lại nhíu chặt mày.

Ta thật sự không định tranh ngôi quán quân với các ngươi!

Tại sao không thể thương lượng đàng hoàng chứ?

Ví dụ như các ngươi đến hứa cho ta chút lợi ích, bảo ta trực tiếp nhường ngôi quán quân, chẳng phải là xong rồi sao?

Tại sao vừa bắt đầu đã trực tiếp muốn chém giết vậy?

Hạ Nhân thử đặt mình vào vị trí của đối phương, cũng lập tức hiểu ra: Nếu trực tiếp đến thương lượng, thương lượng thành công thì còn tốt, chẳng qua chỉ tổn thất một ít tài vật. Nhưng nếu thương lượng không thành, đến lúc chuyện bị lộ ra, ảnh hưởng đối với danh tiếng nhà họ Tiêu sẽ vô cùng lớn.

Vẫn là lén dùng thần niệm chém giết ổn thỏa hơn.

“Công tử... tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Trịnh Hồng Lộc hỏi.

Hạ Nhân còn chưa lên tiếng, Thái Chân ở bên cạnh đã nghiến răng: “Phu quân không cần phải cân nhắc, quay về thiếp sẽ chém cả nhà bọn chúng!”

“Hít...” Hạ Nhân hít sâu mấy hơi lạnh buốt: “Thái Chân à, sao nàng cứ nói năng hồ đồ ở đây vậy?”

“Có phải nàng bị bọn chúng dọa sợ rồi không?”

“Thiếp không sao!” Thái Chân lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Phu quân, hay là... chàng đừng tham gia những trận tỷ thí còn lại nữa!”

“Trước kia chàng sợ không có cách nào ăn nói với Đan Đế, giờ có người đánh lén, thần niệm của chàng bị thương nên không thể tham gia những trận tỷ thí tiếp theo, chẳng phải vậy là có lý do rồi sao?”

Hạ Nhân lắc đầu, nói: “Nhưng thần niệm của ta không tổn hại chút nào!”

“Không sao cả!” Thái Chân nói: “Chúng ta cứ nói là thần niệm bị tổn thương!”

Hạ Nhân cười cười: “Nàng coi Thần Đế là kẻ ngốc sao?”

“Không… bây giờ… ta đổi ý rồi!” Ánh mắt Hạ Nhân hơi co lại, nói: “Từ giờ trở đi, tất cả các nàng đều tiến vào không gian tùy thân của ta!”

“Chỉ một mình ta thôi, nhà họ Tiêu không làm gì được ta!”

Trưởng lão nhà họ Tiêu chẳng qua chỉ có hai Thần Hoàng cảnh, đến lúc đó bọn chúng chắc chắn không dám công khai ra tay với ta.

Nhiều nhất cũng chỉ là tấn công bằng thần niệm mà thôi!

Thần niệm của lão tử đã ký thác trong Hồng Mông Thiên Châu, các ngươi có tấn công thêm bao nhiêu cũng vô dụng.

Cho dù các ngươi thật sự ra tay thì đã sao, ta vẫn có thể dịch chuyển cấp tốc trong hư không!

Thái Chân hỏi: “Phu quân… ý chàng là… vẫn muốn tiếp tục tham gia cuộc tỷ thí này?”

“Đúng…” Hạ Nhân cười lạnh: “Các nàng đều trốn đi, ta sẽ không còn điểm yếu!”

“Đến lúc đó, cho dù bọn chúng đối phó với ta thế nào, ta cũng phải giành được ngôi quán quân Địa bảng!”

“Quán quân Địa bảng, ta quyết lấy cho bằng được…”

Trong mắt Hạ Nhân lóe lên một tia sáng giễu cợt.

“Đúng rồi…” Hạ Nhân chợt quay đầu nhìn Thái Chân: “Ta bỗng nhớ ra một chuyện!”

Khuôn mặt Thái Chân đỏ lên: “Bây giờ chưa vội đâu… chuyện sinh con, đợi phu quân tỷ thí xong rồi nói!”

“Không không không…” Hạ Nhân nói: “Ta nói chuyện khác.”